

ærede Justitsminister. Den højtærede Justitsminister mente, at han vilde hellere have denne Lov, selv om den ikke var saa fuldkommen, end slet ingen. Jeg maa nu ærlig talt sige, at jeg finder ikke, at der er nogen stor Tilfredsstillelse ved at faa en Lov, som er noget nær illusorisk, og det er aldeles utvivlsomt, at denne Lov, for saa vidt dens Maal i Virkeligheden er at ramme Letindigheden, Ukyndigheden og Ondskaben, faktisk er illusorisk, saaledes som den er foreslaaet affattet af Udvalgets Flertal. Jeg kan derfor ikke sikkere, at der kan være nogen stor Fornøjelse ved at faa en saadan faktisk illusorisk Lov. Men den højtærede Minister gik ud fra, at naar Loven blev vedtaget saaledes, som det nu er foreslaaet af Udvalgets Flertal, saa vilde vi dermed have faaet en Lov. Det vil den højtærede Justitsminister jo kende meget bedre end jeg; men for mig staar det dog saaledes, at jeg, indtil jeg har faaet nogen Bekræftelse derpaa, ikke kan gaa ud fra som noget givet, at naar den Forandring i Loven, som efter en større Forhandling, en meget indgaaende Forhandling blev vedtaget af Landstinget, nu stryges her i Folketinget, og Loven saa vandrer tilbage til Landstinget, dette da vil acceptere Loven affurat i den Form, som det paa det allerbestemteste har udtalt sig mod. Det kan jo godt være, at det bliver Tilfældet, men jeg vil dog gerne se det lidt bekræftet, før jeg kan tro det. Den højtærede Minister udtalte, at jeg kunde have stillet nogle Endringsforslag og navnlig da ogsaa til Nr. 28. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at da jeg angriber Forslagene i deres Grundvold, forekommer det mig ikke, at man med Villighed kan forlange af mig, at jeg foruden at stemme mod de Endringer, som ere udarbejdede af Udvalgets Flertal, desuden skal sidde og udarbejde eller hjælpe med til at udarbejde Udvalgets Flertals Endringsforslag paa bedst mulige Maade. Jeg vil indrømme, at det vilde maasse være rigtigt at gøre det, men jeg er jo dog ikke mere end et Menneske, og det er ikke ganske mennesskeligt, at være saa godhjertet. Den højtærede Justitsminister udtalte endvidere, at det havde været let at foretage disse Endringer, og anviste som Eksempel paa Letheden, at man blot havde behøvet at skrive: andre lige saa let eksploderende Stoffer, i Stedet for, at der nu staar: andre lige saa stærkt virkende Stoffer. Dette Eksempel viser allerbedst, hvor vanskeligt det er med den Affattelse, Loven nu har. Det er jo nemlig netop det karakteristiske ved de to Stoffer, som ere omtalte i Loven, at de slet ikke ere let eksploderende.

Det er netop den store Sikkerhed ved Benyttelsen af disse to Stoffer, der har givet dem deres uhyre Betydning i den gode Industris Tjeneste, nemlig at de ere meget vanskeligt eksploderende, at de skulle tændes paa en særlig Maade. Denne Endring vilde ganske vist have været let at foretage, men Værdien vilde altsaa sikkert have staaet i et omvendt Forhold til Letheden. Den højtærede Minister udtalte med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 19, at han ikke vilde paatage sig Ansvaret for at træffe Bestemmelser om, hvorledes disse Sprængstoffer skulde opbevares. Denne Udtalelse forbausede mig noget. Jeg indbildte mig nemlig, at en Lov, der vedtages og overgives i Justitsministerens Hænder, og som er fremlagt af Justitsministeren, maa ogsaa gennemføres af Justitsministeriet. Jeg kan indrømme, at det kan være ret vanskeligt for Justitsministeren at udstede disse Bestemmelser, om endstønt jeg tror, at Vanskelighederne overvinderes. Naar først Loven kommer ud i det praktiske Liv, skal det nok, som altid, vise sig, at man finder den Hjælp, som man virkelig har Brug for; den findes altid. Men det forekommer mig underligt, at Justitsministeren vil forlange af Rigsdagen, at den skal fortælle, hvorledes disse Sprængstoffer skulle opbevares; thi er der nogen, der er mindre sagtyndig, end Justitsministeriet er paa det Omraade, maa det være os usaghyndige Rigsdagsmænd lige over for den Slags tekniske Spørgsmaal. Den højtærede Justitsminister har det jo i sin Haand, hvis der mangler den fornødne Sagkundskab i Justitsministeriet, at tilkalde den, medens vi, der sidde her i Rigsdagen, ikke kunne tilkalde den. Det forekommer mig ikke rigtigt, at ville henvise til, at Rigsdagen skal indlætte den Slags tekniske Bestemmelser, thi det evne vi sikkert ikke. — Lige over for det ærede Medlem fra Aarhus (Reis) skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem mente, at Justitsministeren vilde faa nok saa megen Brug for en teknisk Anstalt ved Siden af sig i det Tilfælde, at Landstingets Affattelse bevares, som i det Tilfælde, at Udvalgets Flertals Endringsforslag vedtages. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem vistnok ikke har det rette Syn paa Forholdet mellem de to Affattelser, hvilken Forstel ogsaa gør sig gældende paa dette Omraade. Sagen er nemlig den, at naar Landstingets Affattelse vedtages, er der kun Tale om at træffe Bestemmelse om de enkelte Stoffer, som legaliseres; men naar Folketingets Udvalgets Flertals Bestemmelse vedtages, er der Tale om en Mængde Stoffer, som skulle forbydes,